

Forhandlingsvillighed at opøve baade Partierne her i Salen og navnlig ude i Befolkningen i den politiske Tradition, der er meget mere værd, end hvad der staa skrevet paa et Stykke Papir. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, naar han nu tænker sig at kunne gaa med til den af den høje Regering foreslaaede Grundlov, Juni-Grundloven, betyder det da, at Socialdemokratiet vil opgive sine Grundlovskrav? Samtidig med, at det ærede Medlem sluttede sig til den høje Regering, stod han og pegede, jeg syntes med et vist Ondsind, paa, at det kun var Lapperier, et Skridt ad Udviklings Vej, men samtidig læste han Socialdemokratiets Program med dets Grundlovsfordringer op og sagde, at det var deres principielle Standpunkt, og det vilde de selvfølgelig arbejde for, men de kunde tage Juni-Grundloven, som det ærede Medlem kaldte den, med paa Vejen. Men hvorledes vil det ærede Medlem faa en aarhundredgammel parlamentarisk Tradition — hundrede Aar er et langt Tidsrum, man kan maaske ogsaa sige 50 eller 75 Aar —, naar han hvert syvende, ottende Aar vil have Grundlovsforandring? Sæt nu, det her foreliggende Forslag bliver vedtaget, og det ærede Medlem faar større Magt her i Tinget, saa vil der jo ikke gaa mange Aar, før det ærede Medlem paa ny skal ud at modarbejde den „reaktionære“ Grundlov, vi saa have, for at faa gennemført den renlivede socialdemokratiske Programsag.

Det er min Tro, at den Forfatning, vi have, ved fortsat Udvikling ad fredelig Vej vil vise sig i høj Grad brugelig for alle Partier, og jeg tror, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerby) netop derigennem langt lettere vil opnaa den parlamentariske Garanti, han ønsker, og som jeg ikke har det mindste imod, nemlig at Hovedvægten ligger i det folkevalgte Ting, og at dettes politiske Indflydelse har Overtaget her i Landet. Jeg skal tillade mig at pege paa, at efter min Mening have det frikonservative Partis Politik og den Politik, der er ført af den Del af Højre, som i Realiteten har sluttet sig dertil, siden 1901 været et fortsat Arbejde netop for at fæstne den parlamentariske Tradition, for netop at vise, at den nuværende Forfatning gennem parlamentarisk Styre fuldt ud kan opfylde de Krav, som man i den brede Befolkning maa stille til den.

Jeg vil sluttelig paapege en anden Ting, der i høj Grad maner til Forsigtighed overfor de stærke Krav om en Grundlovsæn-

dring — og det ud fra et demokratisk Sindelag. Der er nemlig ingen Mennesker, der tro, at det vil være muligt at gennemføre det her foreliggende Forslag i sin Renhed. Skal det komme til et Forlig med Landstinget, og skal der opnaas et Resultat, er der ingen, der tvivler om, at det vil resultere i, at der paa en eller anden Maade skabes en bredere privilegeret Valgret end den nuværende. Jeg er ingen Tilhænger af privilegeret Valgret, men jeg er langt mindre Tilhænger af en bred og stærk Valgret end af en spids og svag. Hvis vi nu naa til at gennemføre en Grundlovsforandring, der fører nye Lag, nye Kredse ind i den privilegerede Valgrets Rammer, saa lægger man, selv om man gaar meget langt ned, samtidig Grundlaget for den næste storpolitiske Kamp. Jeg tror ikke paa, at Landstinget med sin nuværende Sammensætning og den nuværende privilegerede Valgret vil turde optage en virkelig storpolitisk Kamp af Arten fra Firserne, blandt andet fordi den ikke vil have nogen som helst Styrke dertil. Jeg tror derimod, at skaber man et nyt Landsting paa en bredere privilegeret Valgret, paa Middelstanden, eller hvad man nu vil kalde det — man kan gaa meget langt ned, da Folketinget altid vil være radikalere i Forhold til Landstinget —, saa lægger man Grundlaget til en ny storpolitisk Kamp af langt værre Art og langt større Omfang end den, vi lykkelig og vel slap ud af i 1894. Dette er for mig en meget stærk Indvending mod at gaa til pludselige, voldsomme Grundlovsforslag; thi de ville til Slut ende med et Forlig, der i Virkeligheden styrker Landstingets Modstand mod Folketingets Krav i Stedet for at svække den. Jeg kan meget vel tænke mig en anden Forfatning end den nuværende, men jeg kan ikke tænke mig den fremskaffet ad anden Vej end gennem fredelig Forhandling mellem Folketing og Landsting og mellem de forskellige Partier. Uden det tror jeg ikke, den nye Forfatning vil blive til nogen som helst Gavn for noget Parti her i Landet. Jeg tror, at en fortsat Udvikling af den 8-aarige Forhandlingsperiode, som særlig det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) fra Venstres Side har været Fører for, lettest og sikrest vil føre til en Udvikling paa Forfatningens Omraade, og den højtærede nuværende Regering foretrækker dog sikkert ogsaa Overenskomstens Vej fremfor Kampens. Fortsættelsen ad disse Baner er Vejen til den Udvikling af Forfatningen, som ogsaa jeg ønsker, blot den